

tyhjän arvoisina pitämiseen, Jumalan edessä antamienne pyhimpien lupaus-ten rikkomiseen, omaan harkintaanne turvaamiseen tai omasta viisaudesta ylpeilemiseen.

Jos näin on, kehotan teitä tekemään parannuksen ja tulemaan takaisin oikealle tielle.

Kerran eräs pieni poika soitti isoisälleen toivottaakseen tälle hyvää syntymäpäivää. Hän kysyi isoisältä, kuinka vanha tämä oli. Isoisä sanoi täyttäneensä 70 vuotta. Pieni poika mietti hetken ja kysyi sitten: ”Ukki, olitko sinä varmasti silloin alussa 1-vuotias?”

Lapsena ja nuorena ihminen ajattelee, ettei hän koskaan tule vanhaksi. Ajatus kuolemasta ei saa koskaan jalansijaa – kuolema on hyvin, hyvin vanhoille ihmisille – ja sen vaiheen saavuttaminen on yhä ikuisuuden päässä. Ajan vieressä kuukaudet ja vuodenajat vilahtelevat ohi, kunnes alkaa ilmestyä ryppyjä, voimat vähenvät, lääkärissä käynnin tarvetta on useammin ja niin edelleen.

Päivä koittaa, jolloin kohtaamme jälleen Lunastajamme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen. Rukoilen, että siinä pyhässä ja ylevässä tilanteessa me voimme tuntea Hänet sen perusteella, mitä tiedämme Hänestä, ja sen vuoksi, että olemme noudattaneet Hänen opetuksiaan. Hän näyttää meille käsisään ja jaloissaan olevat merkit, ja me liitymme yhdessä lujaan syyleilyyn itkien ilosta kuljettuamme Hänen tietään.

Todistan maan neljälle äärelle, että Jeesus Kristus elää. Hän kehottaa meitä: ”Kuunnelkaa, oi te maan kansakunnat, ja kuulkaa sen Jumalan sanat, joka on tehnyt teidät” (OL 43:23). Olkoon meillä kykyä ymmärtää, ottaa vaarin, käsittää ja tulkita oikein ”sen Jumalan [sanoma], joka on tehnyt [meidät]”, jotta emme kulkisi harhaan Hänen tieltään. Tätä rukoilen Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Vanhin W. Craig Zwick
seitsemänkymmenen koorumista

Mitä sinä ajattelet?

Pyydän teitä ottamaan lempeästi huomioon toisen ihmisen kokemuksen ja harjoittelemaan tämän kysymyksen esittämistä: ”Mitä sinä ajattelet?”

Neljäkymmentäyksi vuotta sitten nousin 18-pyöräisen rekan kuljettajan istuimelle. Kaunis vaimoni Jan ja poikavauvamme Scotty olivat kanssani. Lähdimme viemään raskasta rakennustarvikekuormaa monen osavaltion päähän.

Siihen aikaan ei ollut turvavyösäädöksiä eikä lasten turvaistuimia. Vaimoni piteli kallisarvoista poikaamme sylissään. Vaimoni huomautuksen, että ”me tosiaan olemme korkealla”, olisi pitänyt saada minut tajuamaan, että häntä pelotti.

Kun laskeuduimme pitkin valtatie jyrkkää osuutta, historiallista Donnerin solaa, rekan ohjaamon täytti yhtäkkiä yllättäen paksu savu. Näkeminen oli hankalaa, ja kykenimme hädin tuskin hengittämään.

Raskaan ajoneuvon nopeutta ei pysty äkisti hiljentämään riittävästi pelkillä jarruilla. Yritin hädissäni pysähtyä käyttämällä moottorijarrutusta ja vaihtamalla pienemmälle vaihteelle.

Juuri kun olin pysähtymässä tien reunaan mutta ennen kuin olimme täysin pysähdyksissä, vaimoni avasi ohjaamon oven ja hyppäsi ulos vauva sylissään. Katsoin avuttomana, kun he mätkähtivät maahan.

Heti kun sain rekan pysähtymään, ryntäsin ulos savuavasta ohjaamosta.

Adrenaliinin virratessa juoksin läpi kivikon ja heinikon ja syyleilin heitä. Janin kyynärvarret ja kyynärpäät olivat ruhjeilla ja vuotivat verta, mutta onneksi sekä hän että poikamme olivat hengissä. Pölyn laskeutuessa minä vain pidin heitä syyleilyssäni siinä valtatie varressa.

Kun sain sydämensykkeeni ja hengitykseni tasaantumaan, suustani pääsi: ”Mitä ihmettä oikein ajattelit? Tiedätkö, miten vaarallista se oli? Olisitte voineet kuolla!”

Jan katsoi minua kyynelten vieressä pitkin hänen savun tahrimia poskia, ja hän sanoi jotakin, mikä tunkeutui sydämeeni ja soi yhä korvisani: ”Yritin vain pelastaa poikamme.”

Tajusin sillä hetkellä, että hän luuli moottorin olevan tulessa ja pelkäsi rekan räjähtävän ja meidän kuolevan. Minä kuitenkin tiesin, että kyse oli sähköviasta – vaarallisesta mutta ei kohtalokkaasta. Katsoin rakasta vaimoani, joka pyyhki hellästi poikavauvamme päätä, ja ihmettelin, millainen nainen tekisi jotakin niin rohkeaa.

Tämä tilanne olisi voinut olla emotionaalisesti yhtä vaarallinen kuin kokemamme moottorivika. Pidetyämme kohtuullisen ajan mykkäkoulua – kummankin uskoessa, että toinen oli väärässä – ilmaisimme onneksi

vihdoin ne tunteet, jotka myllersivät kiihkeiden purkaustemme taustalla. Se, että kerroimme rakkaudestamme ja peloistamme toistemme turvallisuuden puolesta, esti sitä vaaratilannetta kehittymästä kohtalokkaaksi kallisarvoiselle avioliitollemme.

Paavali varoitti: ”Älkää päästäkö suustanne sopimatonta puhetta, vaan puhukaa [vain] sitä, mikä kulloinkin on hyvää ja hyödyllistä ja kuulijoille iloksi” (Ef. 4:29). Hänen sanoistaan huokuu tietynlaista puhtautta.

Mitä ilmaus ”sopimaton puhe” merkitsee teille? Me kaikki koemme säännöllisesti erittäin voimakkaita suuttumuksen tunteita – omiamme ja muiden. Olemme nähneet hallitsemattoman suuttumuksen purkautuvan julkisilla paikoilla. Olemme kokeneet sitä eräänlaisina emotionaalina oikosulkuina urheilutapahtumissa, politiikan kentällä ja vieläpä omassa kodissamme.

Toisinaan lapset puhuvat rakkaalle vanhemmilleen käyttäen kieltä, joka on yhtä terävä kuin miekka. Puolisot, jotka ovat yhdessä saaneet osakseen elämän kallisarvoisimpia ja herkimpiä kokemuksia, menettävät

yhteisen näkemyksen ja malttinsa toisen kanssa ja korottavat ääntään. Me kaikki, vaikka olemme rakastavan taivaallisen Isän liiton lapsia, olemme katuneet sitä, että olemme suin päin hypänneet omahyväisen tuomion korkeuksista ja lausuneet halveksien karkeita sanoja ennen kuin olemme ymmärtäneet tilanteen toisen näkökulmasta. Meillä kaikilla on ollut mahdollisuus oppia, miten vahingolliset sanat voivat muuttaa vaarallisen tilanteen kohtalokkaaksi.

Äskettäisessä ensimmäisen presidenttikunnan kirjeessä sanotaan selkeästi: ”Jeesuksen Kristuksen evankeliumi opettaa meitä rakastamaan ja kohtelemaan kaikkia ihmisiä ystävällisesti ja kohteliaasti – silloinkin kun olemme asioista eri mieltä” (ensimmäisen presidenttikunnan kirje, 10. tammikuuta 2014). Kuinka erinomainen muistutus siitä, että me voimme ja meidän tulee ottaa osaa jatkuvaan yhteiskunnalliseen keskusteluun, erityisesti silloin kun tarkastelemme maailmaa eriävistä näkökulmista.

Sananlaskujen kirjoittaja neuvoo: ”Sävyisä vastaus taltuttaa kiukun, loukkaava sana nostaa vihan” (Sananl.

15:1). ”Sävyisä vastaus” on järkevä vastaus – se koostuu kurinalaisista sanoista, jotka ovat lähtöisin nöyrästä sydäimestä. Se ei tarkoita, ettemme koskaan puhuisi suoraan tai että tinkisimme opillisesta totuudesta. Sanat, jotka saattavat olla sanomaltaan tiukkoja, voivat olla hengeltään lempeitä.

Mormonin kirjassa on vaikuttava esimerkki myönteisestä tavasta puhua myös tilanteessa, jossa avioliitossa ilmeni erimielisyyttä. Sarian ja Lehin pojat oli lähetetty takaisin Jerusalemiin hakemaan pronssilevyjä, eivätkä he olleet palanneet. Saria uskoi poikiensa joutuneen vaikeuksiin. Hän oli täynnä suuttumusta ja tarvitsi jonkun, jota syyttää.

Kuunnelkaa kertomusta hänen poikansa Nefin näkökulmasta: ”Sillä [äitini] oli luullut, että me olimme menehtyneet erämaassa; ja hän oli myös syytellyt isääni sanoen hänelle, että hän oli näkyjen näkijä, sanoen: Katso, sinä olet johdattanut meidät pois perintömaaltamme, eikä poikiani enää ole, ja me menehdymme erämaahan” (1. Nefi 5:2).

Miittikäämme nyt, mitä Saria on saattanut ajatella. Hän oli hyvin huolissaan, koska hänen riitaisat poikansa olivat palanneet paikkaan, jossa hänen miehensä henkeä oli uhattu. Hän oli vaihtanut kauniin kotinsa ja ystävänsä teltaan yksinäisessä erämaassa siinä vaiheessa, kun hän vielä ikänsä puolesta voisi saada lapsia. Kun hänen pelkonsa olivat ajaneet hänet katkeamispisteeseen, näyttää siltä, että hän on hypännyt sankarillisesti – joskaan ei järkevästi – korkealta kovaa vauhtia kiitävästä rekka-autosta yrittäessään suojella perhettään. Hän ilmaisi miehelleen perusteltuja huolenaiheita suuttumuksen, epäilyksen ja syytöksen sanoin – kielellä, jossa koko ihmiskunta näyttää olevan yllättävän etevä.

Profeetta Lehi kuunteli, mikä pelko oli hänen vaimonsa suuttumuksen taustalla. Sitten hän vastasi kurinalaisesti myötätunnon kielellä. Ensimmäiseksi hän myönsi sen paikkansapitävyyden, miltä asiat näyttivät vaimon näkökulmasta: ”Ja – – isäni puhui hänelle sanoen: Minä tiedän, että olen näkyjen näkijä, – – [mutta jos] olisin jäänyt Jerusalemiin [me olisimme menehtyneet] veljeni kanssa” (1. Nefi 5:4).

Sitten mies puhui vaimonsa peloista, jotka koskivat heidän poikiensa hyvinvointia, siten kuin Pyhä Henki hänelle kiistattomasti todisti, sanoen:

”Mutta katso, minä olen saanut lupauksen maan, ja näistä asioista minä riemuitsen; niin, ja minä tiedän, että Herra pelastaa poikani Labanin käsistä – –.

Ja tällä tavalla puhuen isäni Lehi lohdutti äitiäni – – meidän vuoksemme.” (1. Nefi 5:5–6.)

Tänä päivänä tarvitaan kipeästi miehiä ja naisia, jotka vaalivat kunnioitusta toisiaan kohtaan uskon ja käytöksen välisten pitkien välimatkojen sekä vastakkaisten toimintasuunnitelmien syvien kanjoneiden yli. On mahdotonta tietää kaikkea, mikä vaikuttaa mieleemme ja sydämeemme, tai

edes täysin ymmärtää meidän jokaisen kohtaamien koettelemusten ja valintojen taustaa.

Mitä kuitenkin tapahtuisi ”sopimattomalle puheelle”, josta Paavali puhui, jos meidän omaan suhtautumiseemme sisältyisi ensin myötätuntoa toisen kokemusta kohtaan? Myöntäen täysin omien puutteideni ja hiomattomien särmiäni aiheuttamat rajoitukset pyydän teitä ottamaan lempeästi huomioon toisen ihmisen kokemuksen ja harjoittelemaan tämän kysymyksen esittämistä: ”Mitä sinä ajattelet?”

Muistattehan, kuinka Herra yllätti Samuelin ja Saulin valitessaan Israelin kuninkaaksi pienen paimenpojan, Betlehemistä kotoisin olevan Daavidin? Herra sanoi profeetalleen: ”Herra ei

katso kuten ihminen. Ihminen katsoo ulkokuorta, mutta Herra näkee sydämeen.” (1. Sam. 16:7.)

Kun rekkamme ohjaamo täyttyi savusta, vaimoni toimi urhoollisimmalla tavalla, mitä hän kykeni ajattelemaan, suojellakseen poikaamme. Myös minä toimin suojelijana, kun kyseenalaistin hänen valintansa. On hätkähdyttävää, ettei se, kuka oli enemmän oikeassa, ollut tärkeää. Tärkeää oli se, että kuuntelimme toinen toistamme ja ymmärsimme toisen näkökulman.

Halukkuus nähdä toistemme silmin muuttaa ”sopimattoman puheen” ”kuulijoiden iloksi”. Apostoli Paavali ymmärsi tämän, ja jossakin määrin myös jokainen meistä voi kokea sitä. Se ei kenties muuta tai ratkaise ongelmaa, mutta merkittävämpi mahdollisuus saattaa piillä siinä, voisiko sen puhuminen, mikä on kuulijoille iloksi, muuttaa meidät.

Minä todistan nöyrästi siitä, että me voimme myötätunnon kielellä puhua sitä, mikä on iloksi, kun vaalimme Pyhän Hengen lahja herättää sydämeemme välittämään muiden tunteista ja taustoista. Se mahdollistaa sen, että muutamme vaaralliset tilanteet pyhiksi paikoiksi. Minä todistan rakastavasta Vapahtajasta, joka näkee meidän sydämeemme ja välittää siitä, mitä me ajattelemme. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

